

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3657/2023
10.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Вук Стефановић, адвокат из ..., против тужене Републике Италије, Амбасада Републике Италије са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Влатко Секуловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1490/23 од 12.04.2023. године, у седници већа одржаној 10.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1490/23 од 12.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 6503/21 од 18.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор апсолутне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован приговор литиспенденције. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили на име стицања без основа исплати на име разлике накнаде зараде, за период од новембра 2007. године до октобра 2008. године, укупан новчани износ од 1.141.065,84 динара, са припадајућом законском затезном каматом, као у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 383.255,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана наступања услова за извршење до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема отправке пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1490/23 од 12.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена су решења садржана у ставу првом и другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 6503/21 од 18.10.2022. године. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 6503/21 од 18.10.2022. године у ставу трећем изреке и одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да јој на име стицања без основа исплати на име разлике накнаде зараде за период од новембра

2007. године до октобра 2008. године, укупан новчани износ од 1.141.065,84 динара са припадајућом законском затезном каматом, као у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 6503/21 од 18.10.2022. године и одбијен је као неоснован захтев тужиле да се обавезе тужена да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 383.255,00 динара са законском затезном каматом, почев од дана наступања услова за извршење до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 214.252,66 динара, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом петим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 131.511,06 динара, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију, а трошкове састава тог одговора је тражила.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у периоду од 08.01.2002. године до 06.06.2011. године била запослена код тужене по уговору о раду на неодређено време, на радном месту Тим уговором тужилца је била уговорена основна годишња зарада у износу од 13.394,00 евра, као и да доприноси на годишњем нивоу у износу од 22.145,88 динара у потпуности иду на терет амбасаде, те да тужилца као запослена има право на 12 месеци трудничког боловања и породилског одсуства. Решењем Града Београда, Градске управе, Секретаријата за социјалну и дечију заштиту број 132-1782/2008-XIX-03 од 13.03.2008. године, тужилца је признато право на накнаду зараде за време породилског одсуства, почев од 03.11.2007. године, закључно са 06.03.2008. године, као и за време одсуства са рада ради неге детета од 07.03.2008. године закључно са 01.11.2008. године, у висини 100 % од износа накнаде зараде утврђене у смислу члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке од 31.05.2016. године, утврђено је да је амбасада као послодавац дала нетачне податке о оствареним зарадама за претходних 12 месеци пре почетка породилског одсуства за тужилцу и на тај начин је тужилца исплаћена мања накнада зараде у укупном износу од 1.141.065,84 динара. Тужилца је пре породилског одсуства остваривала просечну нето зараду у укупном износу од 108.073,07 динара. Тужбу је поднела 17.11.2016. године

Код напред утврђеног, првостепени суд је усвојио тужбени захтев за исплату на име разлике накнаде зараде, налазећи да је тужилца у периоду од новембра 2007. године, закључно са октобром 2008. године, исплаћивана мања накнада зараде у досуђеном износу, јер је у тренутку отварања породилског одсуства тужена доставила

нетачне податке о оствареним зарадама за претходних дванаест месеци пре почетка породилског одсуства за тужилу. Као неоснован је оценио истакнути приговор застарелости потраживања, с обзиром на то да је тужба поднета 17.11.2016. године, а да је решењем Градске управе Града Београда, Секретаријата за социјалну и дечју заштиту од 13.03.2008. године, тужили признато право на накнаду зараде у утуженом периоду у висини од 100 % од износа накнаде зараде, па није протекао рок од десет година, одређен чланом 379. став 1. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу, налазећи да је, према члану 196. Закона о раду, потраживање тужиле за исплату разлике накнаде зараде у овој парници застарело.

Неосновано се, по оцени Врховног суда, ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 196. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/18), прописано је да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе.

У конкретном случају, тужила је тражила исплату разлике накнаде зараде за период од новембра 2007. године до октобра 2008. године, које потраживање представља новчано потраживање из радног односа за које је чланом 196. Закона о раду прописан рок застарелости од три године од дана настанка обавезе. Следом тога, застарелост предметног потраживања тужиле је наступила пре подношења тужбе у овој парници 17.11.2016. године, а истицањем приговора застарелости од стране тужене је дошло до укидања утуживости тог потраживања, па је тужбени захтев тужиле неоснован.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиле одбијена, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 153. и члана 154. став 2. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним за вођење ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**